

Вяра

14.09 по еретическия, †01 септември по църковния календар - Начало на Новолетието - Църковната нова година. Свети праведен Иисус Навин. Свв. мъченици Калиста, Евод и Ергоген. Св. преподобни Симеон Стълпник и майка му преп. Марта

Слово в първия ден на Църковната Новата година

Царят на вековете, нашият Господ Бог, положил "времената или годините... в Своя власт" (Деян. 1:7), Сам установил в тези времена различни празници за Своего прославяне и за почивка на хората от

светските им дела. ("Времена" - продължителни периоди от време и "години" - кратки периоди от време, сравни Книгата на прор. Даниил 2:21)

Още във Ветхия Завет Той заповядал всяка година особено тържествено да се празнува настъпването на седмия месец, та хората, освободили се от житейската суета, в този ден да служат на Единия Бог. Защото така е написано в Моисеевите книги: "рече Господ на Моисея, думайки: кажи на синовете

Израилеви: в седмия месец, на първия (ден) от месеца, имайте почивка: никаква работа не вършете по всичките ви жилища и принасяйте всесъжение Господу" (Лев. 23:24-31).

Както някога Сам Творецът, в шест дни създал света със Словото Си, благословил и осветил седмия ден, почивайки си от всичките Си дела (Бит. 2:2-3; Изход 20:11; Евр. 4:4); и както впоследствие дал и на човека заповед: "шест дена работи... а седмият ден е събота на Господа, твоя Бог, недей върши в него никаква работа" (Изх. 20:9-10; Лев. 23:3; Втор. 5:13), така Той благословил и осветил седмия месец и заповядал на хората в това време да почиват от светските си дела. За това Господ повторно заповядал на Мойсей, казвайки: "от седмия месец, кога прибирате земните произведения, празнувайте празника Господен" (Лев. 23:39). (Есента е била начало на новата година от древни времена. Основания за това можем да намерим в самта природа. В края на лятото обикновено привършвала жътвата и труда на цялата година (Изход 23:16). След събирането на плодовете, като цел на природата и земеделието, настъпва новият кръг от дела и нови надежди за бъдещо плодородие.)

По каква причина бил установен този празник?

Именно в този месец, когато водите на потопа започнали да намаляват, Ноевият ковчег се установил на Араратските планини.

В този месец свети пророк Мойсей слязъл от планината с лице, осияно от Божествената слава, и донесъл новите скрижали, на които бил написан законът, даден от Самия Господ.

В този месец било започнато съоръжаването на Господнята Скиния сред стана на израилтяните.

В този месец първосвещеникът, един-единствен път в годината, влизал в Светая Светих да принася служба, "и то не без кръв... за себе си и за греховете на народа, сторени по незнание".

В този месец Божият народ, смирявайки с пост душите си и принасяйки на Господа жертва на всесъжение, приемал очистване от греховете си, извършени през годината.

В този месец се извършило тържественото освещаване на великолепия храм Господен, построен от цар Соломон, и в този храм бил внесен Ковчегът на Завета.

В този месец всички колена на Израилския народ отвсякъде се стичали в Иерусалим за празника, изпълнявайки Господнята заповед: "седмият месец да ви бъде събота на съботите, и смирявайте душите си пред Господа".

От този месец започвало броенето на годините, отделно за всеки петдесет години. По времето, когато израилският народ влязъл в обетованата земя, Господ заповядал хората отделно да празнуват всяка петдесета година; и не само те да участват в празника, но и слугите и добитъкът им; даже самата земя, където се поселили израилтяните, било заповядано да се оставя да почива, да не се оре и засява, да не се събират нито класове, нито лозови, нито градински плодове: всичко това се предоставяло за храна на бедните, а също и на зверовете и птиците. За това в Моисеевите книги е написано следното: "затръбете с тръба по цялата ваша земя; и осветете петдесетата година и обявете свобода по земята на всичките ѝ жители... не сейте и не жънете онова, което израсте само на земята", и не обирайте посветените (на Бога) по нея, но "да се хранят сиромасите от твоя народ, а с останалото след тях да се хранят полските зверове; тъй прави и с лозето си и с маслините си". В тази петдесета година се опрощавали всички дългове на длъжниците, освобождавали се робите, и всеки

човек внимателно следял себе си да не прогневи Господа с някакъв грях и да не наскърби ближния си. Това била година на всеопрощаване и очистване от грехове.

Този петдесетгодишен кръг, по повеление на Господа, се разделял на седем годишни седмици (тоест седем пъти по седем години) и всяка седма година се наричала събота или покой. За това чрез Моисей Господ дал следната наредба: "шест години засявай нивата си и шест години режи лозето си и прибирай плодовете им; а в седмата година нека бъде събота почивка на земята, събота Господня; нивата си не засявай и лозето си не режи... Ако кажете: какво ще ядем през седмата година, когато не ще сме сеяли, нито прибирали произведенията си? Аз ще пратя върху ви благословението Си през шестата година" и ще умножа житата, но "докле не узреят произведенията и, ще ядете от старото". Всички тези години, в които Господ установил празнична почивка и за хората, и за земята, също започвали, по повеление на Господа, от месец септември. "Възвестете казал Господ годината за почивка в седмия месец", тоест през септември, тъй като септември е седмият месец, считано от март, първия месец от сътворението на света.

Светата Църква също установила обичай да празнува началото на новолетието на първи септември. Това било установено, тъй като в това време, когато в Иудея и в цялата вселена се празнувало новолетието, нашият Господ Иисус Христос дошъл в Назарет, където бил възпитан. Това станало в събота, а в този ден иудеите имали обичай да се събират в синагогата и да прекарват времето си в четене на пророческите книги. Господ, "по обичая Си", също влязъл в синагогата и застанал сред учителите. Подали Му книгата на пророк Исаия; и Той, отваряйки книгата, намерил мястото, където било написано:

"Духът на Господа Бога е върху Мене, защото Господ Ме помаза да благовестя на бедни, прати Ме да изцелявам съкрушени по сърце, да проповядвам на пленени освобождение, на слепи проглеждане, да пусна на свобода измъчените, да проповядвам благоприятната Господня година". (Ис. 61:1-2))

И като затворил книгата и я дал на слугата, Той започнал да говори, че прочетеното пророчество се е изпълнило върху Него, че Той е истинският Месия, пратен от Бога Отца за спасението на човеците и обновлението на живота им. "И всички Му засвидетелстваха това, и се чудеха на благодатните Му думи, които излизаха от устата Му".

Празникът на новолетието бил установен от светите отци на Първия Вселенски събор в Никея. Това станало по времето, когато цар Константин Велики, след като победил Максенций, просветил вселената със светлината на благочестието, изкоренил идолските празненства, освободил Христовата вяра от тежките гонения и установил свои индиктиони. Тогава светите отци установили да се празнува новолетието, като начало на християнската свобода, за възпоминание на Христовото посещение в иудейската синагога в този ден и проповедта Му за благоприятната Господня година. Оттогава и ние празнуваме първия ден на септември. Но това вече е празник не на Ветхия Завет, а на новата благодат. Защото в този ден Сам Законодателят, слязъл от небесата и носещ в Себе Си Духа на Отца, явил Себе Си на света и начертал Божия закон не с пръст, но със Своя Божествен език и пресладки уста, и не на каменни скрижали, "а върху плътени скрижали на сърцето". Съзиждайки Своята Църква, чийто предобраз била ветхозаветната Скиния, Той принесъл на Бога жертва не без кръв, именно Самия Себе Си. Сам Великият Първосвещеник, преминал през небесата, очиствайки ни от греховете ни със Своята кръв, пролята за нас, ни направил

свят храм, по думите на Апостола: "Божият храм е свет, а тоя храм сте вие".

Принасяйки благодарение на Господа за всичко това, ние празнуваме "благоприятната Господня година": получили от Него много неизказани блага, да побързаме и самите ние да Му бъдем угодни. Ние празнуваме не установен от римските царе индиктион, а узаконеното от Небесния Цар на славата - Христос църковно новолетие - това са Неговите свети заповеди, които сме длъжни да пазим и изпълняваме. Нашият Цар Христос не иска от нас нито мед, нито желязо, нито сребро, както е обяснил Давид, който някога е казал: "Ти си Господ мой; моите блага Тебе са непотребни". Но вместо желязо и мед Господ иска от нас твърдост и сила в добродетелите, православна вяра в Бога. Защото нашата вяра е основана върху кръвта на изтерзаните с железни и медни оръдия свети мъченици, за всеки от които може да се каже, че душата му е преминала през желязо. Небесният Цар и наш Бог ни е заповядал да вярваме в Него с право сърце и благочестиво: "със сърце се вярва за оправдаване". Нека и ние побеждаваме врага с тази вяра, като с желязно оръжие и меден щит. Нека последваме нашите свети праотци, "които чрез вяра победиха царства, вършиха правда, получиха обещания, затулиха уста на лъвовете, угасиха огнена сила, избягнаха острието на меча, от немошни станаха крепки... обърнаха на бяг чужди пълчища".

Вместо сребро нашият Цар Христос иска от нас втората добродетел, несъмнената надежда на Бога. Тази добродетел, повече от среброто, дава на човека благополучен живот. Ако този, който е забогатял с много сребро, е уверен, че ще получи всички земни блага, и уповавайки се на богатството, прекарва дните си весело; то колко повече богатият с несъмнената надежда на Бога, и на Него Единия възложил всичкото си упование, ще получи всичко, което желае, и ще живее в

радост, като пренебрегва всички беди и скърби, идещи от света, плътта и дявола, и претърпява всичко това с наслада, заради наградата в бъдещия живот. Често среброто лъже своя господар и, изчезвайки внезапно, го оставя в нищета; и този, който се е надявал до края на живота си да има всичко в изобилие, изведнъж се лишава от насъщния си хляб.

Надяващият се на Господа "е като планина Сион няма да се поклати вовеки", надеждата му не го посрамва. Именно това невеществено сребро от нас иска Господ, и заповядва да не възлагаме надеждите си на непостоянното богатство, а на живия Бог, Чиито думи "са думи чисти, сребро, очистено от пръст в горнило". Той ни е дал нелъжливо обещание за неизказаните вечни блага в Своето Царство, за да изповядваме и с уста преголямата Му благодат към нас: "с уста се изповядва за спасение". Нека и ние, като добри Христови воители, с надеждата за бъдещата награда да насърчаваме сами себе си към по-големи подвизи. Нали надеждата за награда подтиква воина към борба, както казва свети Йоан Дамаскин за страстотерпците: "Твоите мъченици, Господи, утвърдили се във вярата и укрепили се с надежда, победиха мъчителството на враговете и получиха венци".

Вместо злато Христос, нашият Цар, иска от нас най-скъпоценната добродетел нелицемерната любов към Бога и ближния. По своето високо значение любовта винаги се представя от учителите на Църквата в образа на злато; защото както златото е по-скъпоценно от среброто, медта и желязото, така и любовта стои по-високо от надеждата и вярата. "А сега, се казва в Писанието, остават тия три: вяра, надежда, любов; но по-голяма от тях е любовта". Такова именно злато иска от нас Господ и заповядва да Му се молим нелицемерно, не само вярвайки със сърцето си и изповядвайки с устата си, но и проявявайки тази любов на дело. Ние трябва да бъдем готови да положим душите си за Него и да претърпим смърт заради

Неговата Божествена любов към нас. При това трябва да обичаме и ближните си, както ни учи възлюбеният Христов ученик Йоан Богослов. "Чеда мои, казва той, нека любим не с думи или с език, а с дела и истина". Такава любов се приема като украшение на най-прекрасния от синовете човешки, на Христа нашия Бог, както Сама казва Божията Премъдрост: "украсих се и станах хубава пред Господа и пред човеците: с единомислие между братя и любов между ближни".

Ето такава е християнското новолетие, което празнува днес, вместо древния езически индиктион, православната Църква, "след като съблякохме ветхия човек заедно с делата му и се облякохме в новия, който се обновява в познанието, по образа на своя Създател" (Кол. 3:9-10). Нека и ние празнуваме новолетието така, както ни съветва апостолът: "да ходим в обновения живот, като служим на Бога с обновен дух, а не по вехтата буква" (Рим. 7:6). Нека празнуваме новолетието, подчинявайки се на заповедите на Господа, нашия Бог, дадени чрез Моисей, в чиято книга четем: "Ако постъпвате според Моите наредби и пазите Моите заповеди и ги изпълнявате, ще ви дам дъждове, когато потрябва, и земята ще даде рожбата си... Ще дам мир на земята (ви)... И ще гоните враговете си... Ще погледна милостно към вас (и ще ви благословя)... и душата Ми няма да се погнуси от вас... Ще ходя между вас и ще бъда ваш Бог, а вие ще бъдете Мой народ" казва Господ Бог Израилев (Лев. 26:3-4, 6-7, 11, 12).

Благослови венеца на годината с Твоята благост, Господи.

Тропарь новолетие

Всея́ твѣри Содѣтелю,/ временá и лѣта во Своѣй влáсти
положѣвый,/ благословѣ́ венѣ́ц лѣта блáгости Твоея́, Гóсподи,/
сохраня́я в мѣре лю́ди и град Твой// молѣ́твами Богорóдицы и
спасѣ́ ны.

Кондак новолетие

В Вы́шних живы́й, Христе́ Царю́,/ всех ви́димых и неви́димых
Тво́рче и Зижди́телю,/ Иже дни и но́щи, временá и лéта
сотвори́вый,/ благослови́ ны́не венéц лéта,/ соблюди́ и сохрани́
в ми́ре град и лю́ди Твоя́,// Многоми́лостиве.

Житие на преподобния и богоносен наш отец Симеон Стълпник

(† 459 г.)

Свети
преподобни
Симеон
Стълпник и
майка му
Марта

В Кападокийската страна, в село Сисан, живеели християните Сусотион и Марта. Бог благословил съпружеството им с раждането на син, когото нарекли Симеон и, според християнския обичай, го умили в банята на кръщението. Детето било възпитавано не в книжно учение, а в простота и незлобие; но Божията премъдрост често се вселява и в простите хора ги избира за свое оръдие, за да посрами мъдростта на този свят. Бъдещият пастир на словесните овци Симеон, когато навършил тринадесет години, започнал да пасе стадата с овце на баща си. Подобно на Иаков, Моисей и Давид, които също пасели овце и се удостоили с Божествени откровения, бил призван от Бога и Симеон. Веднъж през зимата овцете няколко дни не били изкарвани на пасището, защото бил навалял много сняг. Бидейки свободен от работа, в неделния ден блаженият отрок отишъл с баща си и майка си на църква. Симеон внимателно слушал това, което пеели и четели, и чул светото Евангелие, в което се наричали блажени бедните, плачещите, кротките и чистите по сърце. Той попитал стоящия до него честен старец какво означават тези думи. Наставен от Божия Дух, старецът започнал да обяснява на Симеон и дълго го поучавал, посочвайки му пътя към духовната нищета, Божията любов и добродетелния живот. Добрите семена на поученията на стареца попаднали на добра почва: защото в душата му още в същия миг се разгорял усърден стремеж към Бога и израснало твърдото желание да върви по тесния път, водещ към Него. Той решил в ума си: забавно да остави всичко и да се стреми единствено към това, което е пожелал. Като се поклонил на честния старец и му благодарил за полезното поучение, блаженият Симеон му казал:

- Ти за мен сега стана баща и майка, учител на добри дела и водител към моето спасение.

Веднага след това Симеон излязъл от църквата и, без да се отбива вкъщи, се уединил на място, удобно за молитва. Тук легнал кръстообразно на земята и с плач молел Господа да му посочи пътя към спасението. Дълго лежал така и се молел: накрая заспал и в съня си имал видение: присънило му се, че копае ров за някакво здание. И ето, чул глас, който му казал: "Копай по-надълбоко!" той започнал да копае по-надълбоко; след това, мислейки, че е достатъчно, спрял, но отново чул глас, заповядващ му да копае още по-надълбоко. Отново започнал да копае, и когато пак спрял, трети път същият глас го подтиква да продължава.

Накрая чул:

- Спри вече; сега, ако искаш да издигнеш здание, гради, но се труди усърдно, защото без труд нищо няма да постигнеш.

Това чудно видение се сбъднало над самия Симеон. В своето дълбоко смирение той положил такава основа на усъвършенстването на себе си и другите, че добродетелите и подвизите му в очите на хората надвишавали човешката природа.

След това видение Симеон станал и отишъл в един от манастирите, намиращи се в родината му. Игумен на този манастир бил блаженият Тимотей. Симеон паднал на земята пред манастирските врати и лежал седем дни, търпейки глад и жажда. На осмия ден игуменът излязъл от манастира и започнал да го разпитва откъде е, как се казва, не е ли сторил някакво зло и не е ли избягал от господарите си. А Симеон, като паднал в нозете на игумена, с плач му казал:

- Не, отче, не съм от тези; никому не съм сторил зло, но желая да послужи на Бога с всичкото си усърдие. Смили се над мене, грешния: заповядай ми да вляза в манастира и да бъда слуга на всички.

Виждайки Божието призвание в него, игуменът го взел за ръка, въвел го в манастира и казал на братята:

- Научете го на монашеското житие и манастирските правила и устави.

Като се поселил в манастира, свети Симеон безпрекословно се подчинявал на всички и им служел. За кратко време той научил наизуст целия Псалтир. Бидейки само на осемнадесет години, той бил постриган в монашество и скоро със строгостта на живота си надминал всички монаси от този манастир. Така едни от братята вкусвали храна само веднъж на ден, вечер, други - на третия ден, а той не вкусвал храна цяла седмица.

Родителите му две години го търсили и не могли да го намерят, тъй като Бог го скривал. Те много плакали за сина си и така силно скърбели, че баща му умрял от скръб. А той, намерил за себе си баща в Бога, Му се отдал изцяло от младостта си.

Пребивайки в лаврата, веднъж преподобният Симеон отишъл да извади вода от кладенеца. Той взел въжето от черпалото, много грубо, изплетено от палмови клони, и обвил с него цялото си тяло наголо, от бедрата до шията, така здраво, че въжето се врязало в тялото му. След десет дни тялото му се покрило с гнойни рани, гъмжащи от множество червеи. Братята започнали да се оплакват на игумена:

- Откъде ни доведе този човек? Не можем да го търпим: смрад излиза от него. Никой не може да стои до него. Когато върви, от него падат червеи; постелята му също е пълна с червеи.

Като чул това, игуменът се учудил; но след като се убедил, че е така, попитал блажения:

- Кажи ми, чедо, защо от тебе излиза такава миризма?

Но той стоял пред игумена с наведена глава и мълчал. Игуменът се разгневил и заповядал насила да свалят горната му дреха. Тогава видели, че власеницата, която била на него, цялата е в кръв, а въжето се е врязало дълбоко в тялото му, до самите кости. Игуменът и всички, които видели това, се ужасили. С големи усилия успели да отделят въжето от тялото на преподобния, понеже заедно с него се откъсвали и части от изгнилото тяло. А той, търпеливо понасяйки страданията, казвал:

- Оставете ме като смърдящо псе: аз заслужавам тези страдания за греховете си.

- Ти си само на осемнадесет години - казал игуменът, - какви грехове имаш?

- Отче! - отговорил Симеон - Нали пророкът казва: "Ето, в беззаконие съм заченат, и в грех ме роди майка ми".

При този отговор игуменът се изумил от разсъдителността му и се удивлявал, че такъв прост младеж може така дълбоко да се проникне със страх Божий. Той обаче започнал да го убеждава да не си налага такива мъчения.

- Няма никаква полза - казал игуменът - да се започва това, което е свръх силите: достатъчно е за ученика да бъде като учителя си.

Минало много време, докато зараснали раните на преподобния. Но когато оздравял, игуменът и братята отново забелязали, че той, както и преди, изнурява тялото си. Тогава, боейки се да не би по-немоощните да започнат да му подражават и така да станат виновници за смъртта си, игуменът му заповядал да напусне манастира. Като излязъл от манастира, свети Симеон дълго странствал из пустинята и

планините, докато накрая намерил един пресъхнал кладенец, пълен с гадини. Спуснал се вътре и там започнал да се моли на Бога.

След известно време игуменът през нощта видял видение: множество народ с оръжие и свещи в ръце обградили манастира и викали:

- Къде е Божият раб Симеон? Покажете ни този, който е така благоугоден на Бога и ангелите. Ако не ни го покажете, ще ви изгорим, вас и целия манастир. Симеон стои по-високо от всички вас, и много чудеса ще извърши Бог чрез него на земята.

Като станал от сън, игуменът разказал на братята за своето страшно видение и им казал какъв ужас е претърпял заради Симеон. Изпратил да го търсят навсякъде и сам той тръгнал да го търси. Като взел със себе си някои от братята, игуменът ходел из пустини и пещери, търсейки подвижника. Скоро срещнал пастири, пасящи стадо овце, попитал ги за Симеон и узнал, че се намира в празния кладенец. Игуменът побързал към кладенеца и започнал да го вика:

- Тук ли си, рабе Божий?

- Оставете ме, свети отци - отговорил свети Симеон, - само за малко, докато предам Богу дух: душата ми изнемогна, защото съм прогневил Господа.

Но монасите насила го извлекли от кладенеца и го довели в манастира. Като поживял малко там, блаженият Симеон тайно избягал от манастира и отново започнал да се скита по планини и пустини. Воден от Божия Дух, той отишъл в планината, намираща се близо до селото Таланиси; там намерил неголяма келия, изсечена в скала, се затворил в нея. В тази килия прекарал три години. Тук си припомнил как

Моисей и Илия постили четиридесет дни, и пожелал да изпита и себе си в такъв пост. По това време в Таланиси дошъл епископът на тази страна на име Вас, който обхождал църквите по градовете и селата. Като чул за блажени Симеон, епископът дошъл и при него. Симеон започнал да го умолява да затвори вратата на келията му за четиридесет дни и да не му дава никаква храна. Но епископът не се съгласявал.

- Не подобава - казал той - човек да убива себе си с прекомерен пост: защото това е по-скоро грях, отколкото добродетел.

- Тогава ми остави, отче, само хляб и вода - отговорил му преподобният, - та ако има нужда, да мога да подкрепя тялото си с малко храна.

Вас така и направил: като поставил в келията хляб и вода, заградил вратата с камъни и си отишъл. Щом минали четиридесет дни, той отново дошъл при преподобния и, като разбутал камъните, отворил вратата и влязъл в келията. Тук видял, че преподобният лежи на земята като мъртъв, а хлябът и водата стоят непокътнати на същото място, където били оставени: великият постник дори не се докоснал до тях. Вас взел гъба, умил и разхладил устата на преподобния, и когато последният се посъвзел, го причастил с Божествените Тайни. След това свети Симеон се подкрепил, приемайки лека храна. За извънмерното въздържание на Симеон епископът разказал за полза на много братя. Оттогава преподобният започнал да пости така всяка година през светата Четиридесетница, нищо не пиел и не ядял, и прекарвал в непрестанна молитва, двадесет дни стоейки прав и двадесет дни седейки от голяма преумора.

След като прекарал три години в своята тясна каменна килия, преподобният се изкачил на самия връх на планината. И за да не слиза оттук, той взел желязна верига, дълга двадесет лакти,

и с единия ѝ край оковал крака си, а другия приковал към планината. В това положение преподобният през цялото време обръщал погледа си към небето, възнасяйки ума си към Този, Който е по-високо от небесата.

За подвижника чул и самият архипастир на Антиохийската църква, блаженият Мелетий, и дошъл да го посети. Като видял, че той е прикован към планината, казал:

- Човек може и без окови да владее себе си; не с желязо, а само с разума и волята си да привързва себе си към едно място.

Като чул това, преподобният побързал да се възползва от преподаденото му наставление, и желаейки да бъде доброволен Христов затворник, свалил от себе си оковите и се свързал само с волята си, смирявайки помислите си “и всяко превъзнасяне, що въстава срещу познанието Божие”, и пленявайки “всеки разум, за да бъде покорен на Христа”.

Славата на светия подвижник се разпространила навсякъде. И всички започнали да идват при него - не само живеещите наоколо, но и от далечните страни, такива, на които се налагало да изминат дълъг път. Някои от тях довеждали при него болните си, други го молили да изцели болните им, лежащи у дома; други сами били измъчвани от беди и скърби, други търпели мъчения от бесовете. И никой от идващите при преподобния не си отивал без утешение, но всеки получавал това, за което се молел: кой - изцеление, кой - утешение, кой - полезно наставление, кой - някаква друга помощ. Всички се връщали в домовете си с радост, славейки Бога. А преподобният, ако някой получавал изцеление по молитвите му, винаги казвал:

- Прославяй Господа, Който ти дари изцеление, и не дръзвай да казваш, че те е изцелил Симеон - за да не ти се случи още

по-голяма беда.

Като река се стичали към преподобния от различни народности и племена: при него идвали от Арабия и Персия, от Армения и Иверия, от Италия, Испания и Британия. Така Бог прославил прославящия Го. Когато при свети Симеон се събрало такова множество народ, и всички се опитвали да се докоснат до него и да вземат благословение, блаженият започнал да се отегчава от такова почитане и безпокойство. И измислил невероятен начин да се избави от човешката суета: за да не могат идващите да се докосват до него, той намислил да построи стълб и да стои на него. Поставяйки такъв стълб, той си построил тясно жилище, широко само два лакътя, и започнал тук да прекарва живота си в пост и молитва. Така той станал първият стълпник. Стълбът бил висок шест лакти, и свети Симеон прекарал на него няколко години. После височината на стълба достигнала до двадесет лакти, а след това - до тридесет и шест. Така преподобният, по стълбове с различна височина, като по стълби, възлизал в небесната страна, претърпявайки страдания, през лятото мокрен от дъжд, а през зимата измъчван от студ; за храна му служело накиснато сочиво, а за питие - вода. Около неговия стълб скоро били построени две каменни огради.

За живота на преподобния чули светите отци, живеещи в пустините, и се удивлявали на неговите необикновени подвизи: защото никой още не бил изобретил за себе си такова житие: да стои на стълб. Желаяйки да го изпитат, изпратили да му кажат:

- Защо не вървиш по пътя на нашите отци, а си изнамерил някакъв друг - нов?! Слез от стълба и последвай живота на древните пустинници.

При това казали на изпратените, ако Симеон не ги послуша, да го накарат насила да слезе от стълба; а ако ги послуша и

поиска да слезе, да го оставят да стои, защото тогава, казали те, ще стане ясно, че новият му начин на живот е от Бога. Когато изпратените дошли при свети Симеон и му съобщили решението на събора на светите отци-пустинници, той веднага стъпил с крак на стълбата, желаейки да слезе.

Като видели това, пратениците извикали:

- Не, не слизай, свети отче, но остани на стълба: сега ние знаем, че делото, започнато от тебе, е от Бога. Нека Той ти бъде помощник докрай.

При свети Симеон дошъл и Домн, патриарх Антиохийски, приемник на свети Мелетий, и като видял неговото житие, се удивлявал и дълго беседвал с него за това, което е полезно за душата. След това патриархът отслужил света Литургия и двамата се причастили с Божествените тайни.

Патриархът се върнал в Антиохия; а преподобният се отдал на още по-строги подвизи, въоръжавайки се срещу невидимия враг. Тогава дяволът, ненавиждащ всяко добро, приел вид на светъл ангел и се явил на преподобния близо до стълба на огнена колесница с огнени коне, сякаш слизал от небесата, и казал:

- Слушай, Симеоне! Бог на небето и земята ме изпрати при тебе, както виждаш, с колесница и коне, за да те взема на небето, подобно на Илия; защото ти си достоен за такава чест заради светостта на твоя живот, и вече дойде часът да вкусиш от плодовете на трудовете си и да бъдеш увенчан с похвали от ръката на Господа. Побързай, рабе Господен, да видиш своя Творец и да се поклониш на Този, Който те е създал по Свой образ; тебе желаят да видят ангелите и архангелите, пророците, апостолите и мъчениците.

Светецът не разпознал вражеското прелъстяване и казал:

- Господи! мене, грешника, ли искаш да вземеш на небето?

И вдигнал десния си крак, за да се качи в огнената колесница, но заедно с това се осенил с кръстното знамение. Тогава дяволът заедно с колесницата изчезнал като прах, пометен от вятъра. А преподобният познал бесовската прелест, разкажал се, а крака си, с който поискал да стъпи в бесовската колесница, наказал с това, че стоял на него цяла година. Дяволът, не можейки да търпи такъв подвиг, поразил крака на преподобния с люта язва; плътта на този крак загнила, появили се множество червеи, и на земята от раната изтичал гной с червеи. Един младеж на име Антоний събирал червеите и, по заповед на светия страдалец отново му ги носел на стълба. А светецът, понасяйки болестта си с голямо търпение, като втори Йов, притискал червеите към раната и казвал: “яжте, каквото ви е изпратил Бог”.

По това време сарацинският княз Василиск, който много бил слушал за свети Симеон, дошъл при него, и като побеседвал с него, получил голяма полза и повярвал в Христа. Като видял червея, падащ на земята от раните на светеца, князът го взел в ръка и си тръгнал. Преподобният го върнал и казал:

- Защо взе в честните си ръце смрадния червей, паднал от моето изгнило тяло?

А Василиск, като разтворил ръката си, намерил в нея скъпоценен бисер и казал:

- Това не е червей, а бисер.

- Да бъде според вярата ти - казал преподобният.

И сарацинът, като взел благословение от него, се върнал у дома си.

Минали много години и майката на преподобния, Марта,

като узнала за сина си, дошла да се види с него и, застанала пред входа на оградата, силно плакала. Но преподобният не пожелал да се види с нея и изпратил да ѝ кажат:

- Сега не ме безпокой, майко - ако заслужим, в другия свят ще се видим.

Но тя още по-силно пожелала да го види; и блаженият отново изпратил хора при нея, умолявайки я да почака в мълчание. Тя легнала пред вратата на оградата, и тук предала духа си на Господа. Свети Симеон веднага узнал за смъртта ѝ и заповядал да донесат тялото ѝ до стълба. Като видял майка си, той започнал със сълзи да се моли за нея.

По време на молитвата му, в тялото на света Марта се забелязвали движения, а на лицето ѝ се появила усмивка. Всички, които видели това, се удивлявали, славейки Бога. Погребали я близо до стълба и светецът по два пъти на ден споменавал майка си в молитвите си. Скоро след това направили нов стълб на светеца, висок четиридесет лакти. На този стълб преподобният стоял до самата си блажена кончина.

Близо до мястото, на което преподобният прекарвал своя дивен живот, нямало вода; - донасяли я отдалече, от което много страдали идващите при него и животните им. Преподобният, виждайки страданията им, усърдно се помолил на Бога да изпрати вода, както някога на жадуващия Израил в пустинята. И ето, около десетия час на деня земята внезапно се разтърсила и се разпукала от източната страна на оградата, където се открила пещера, в която, противно на всяко очакване, се оказало, че има много вода. Светецът казал да разкопаят мястото на още седем лакти наоколо, и тук потекла вода в изобилие.

Една жена, като почувствала жажда през нощта, погълнала заедно с водата и една малка змия. Змията започнала да расте

в корема и и станала голяма. Жената станала зелена като трева на вид, и много лекари я лекували, но не могли да я изцелят. Довели я при свети Симеон. Блаженият казал: "Дайте и да пие от тукашната вода." И когато жената започнала да пие, от нея излязла голяма змия; като припълзляла към стълба, змията веднага се разпаднала на части.

Някои хора, идващи при преподобния отдалече, спасявайки се от жегата, заставали под дървото, за да си починат. Седейки на сянка, те видели минаваща наблизко бременна кошута и извикали към нея:

- По молитвите на свети Симеон, заклеваме те, спри се за малко!

И станало дивно чудо: кошутата се спряла. Така даже зверовете с името на светеца ставали кротки и послушни! Пътниците хванали кошутата и я убили, одрали кожата и и си приготвили ястие от месото и. Но още щом започнали да ядат, внезапно поразени от Божия гняв, изгубили човешкия си глас и започнали да крещат като елени. Бързо изтичали при свети Симеон, носейки със себе си кожата на кошутата, като изобличение за своя грях. Те прекарвали две години край стълба и едва успели да се изцелят и да заговорят по човешки; а кожата на кошутата закачили на стълба, като свидетелство за случилото се.

На същата планина, недалече от стълба се заселила страшна змия, заради която на това място дори не растяла трева. Веднъж в дясното око на змията се забила треска и и причинявала силна болка. Тогава змията припълзляла до стълба на преподобния и, лежейки пред вратите на оградата, цялата се превила, сякаш изразявала смирение и просела милост от свети Симеон. И когато светецът погледнал към нея, треската веднага паднала от окото и, и змията прекарала там три дни, лежейки пред вратите като покорно добиче. Всички

без страх идвали и си отивали, без никаква вреда от нея. Когато окото и оздравяло напълно, змията се върнала в дупката си. И всички гледали и се удивлявали на това предивно чудо.

В тази страна живеел леопард, голям и страшен звяр, разкъсващ и хора, и добитък. Никой не се осмелявал да минава край мястото, където се заселил звярът, - и той правел много пакости наоколо. Казали за него на свети Симеон.

Преподобният заповядал да вземат пръст и вода от неговата ограда, и като обхождат мястото, където се намирал звярът, да поръсят с тях отдалече. Те направили, както им казал светецът. Не след дълго, като видели, че звярът не се появява никъде, тръгнали да го търсят и го намерили мъртъв, лежащ на същата земя, която била взета от оградата на преподобния. И всички прославили Бога.

Скоро в тази страна се появил друг звяр, още по-лют от първия, само че словесен. Това бил един разбойник от Антиохия, на име Ионатан. Той убивал много народ по пътищата и по къщите, нападайки като крадец селата и околностите. Никой не можел да го хване, макар че мнозина го причаквали на пътя; той бил много силен и храбър, и на никого не било по силите да му се противи. Когато Антиохия се развълнувала и били изпратени войници да го хванат, разбойникът, нямайки възможност да се скрие от многобройната потеря, се затичал към оградата на преподобни Симеон. Хванал се за стълба, както блудницата за нозете на Христа, и горчиво заплакал.

И светецът извикал към него от висотата на стълба:

- Кой си ти, откъде си и защо си дошъл тук?

Той отговорил:

- Аз съм Ионатан разбойникът, извършил много и всякакви злини, и дойдох тук да се кая за греховете си. Когато казвал това, дошли войници от Антиохия, и започнали да викат към преподобния:

- Предай ни, отче, нашия враг, разбойника, защото зверовете в града вече са готови да го разкъсат!

Но блаженият Симеон им казал:

- Деца мои! Не аз съм го довел тук, а Бог, Който желае неговото покаяние, го е насочил към мен; ако можете да влезете вътре, хванете го: аз не мога да ви го изведа, защото се боя от Този, Който го е изпратил при мене.

Като чули това, войниците не смеели не само да влязат в оградата, но и дума да промълвят против светеца, и със страх се върнали и разказали за всичко това в Антиохия. А разбойникът прекарал седем дни до стълба и плакал силно, припадайки с молитва пред Бога и изповядвайки греховете си. Всички, които били там, виждайки неговото покаяние и плач, сами се умилили. Като минали седем дни, разбойникът извикал към светеца:

- Отче! Няма ли да ми заповядаш да си отида?

- Няма ли пак да се върнеш към злите си дела? - казал му светият отец.

- Не, отче - отговорил той, - дойде ми времето.

И така, беседвайки с него, предал духа си на Бога. Когато учениците на свети Симеон искали да погребат тялото на разбойника до оградата, от Антиохия дошли военни началници и започнали да викат:

- Дай ни, отче, нашия враг, заради когото целият град е в смущение.

Но преподобният отговорил:

- Този, Който го е довел при мене, дойде с множество небесни воители и го взе при Себе Си, очистен с покаяние; така че не ми досаждайте.

Като видели преставилия се разбойник, началниците се ужасили и възхвалили Бога, Който не иска смъртта на грешника. Като се върнали в града, те съобщили за това, което видели и чули от преподобния.

Стойки на стълба, като свещ в светилник, преподобният наш отец Симеон се явил светлина за света, просвещавайки народите, живеещи в тъмнината на идолослужението, и наставлявайки ги към светлината на познаването на истинния Бог. Слава на дивната Божия благодат, действаща в него! Стойки на едно място, подвижникът привел към вярата толкова много хора, колкото ако бе ходил да проповядва по цялата земя. Защото той като слънце изпращал лъчите на своя добродетелен живот и на своето изпълнено със сладост учение, и просвещавал околните страни. - Край неговия стълб можело да се видят перси и арменци, приемащи свето кръщение; идвали на тълпи и измаилтяни - по двеста, по триста, а понякога и по хиляда души; те с викове се отвърщали от заблужденията на бащите си и донасяйки при стълба идолите, които от древност почитали и на които се покланяли, разрушавали ги и ги тъпчели с крака; приемайки закона на истинната вяра от медоточивия език на преподобния и удостоверявайки се с причастяването с Божествените Тайни, те си отивали с голяма радост, просветени със светлината на светото Евангелие.

Един сарацински началник, чийто сродник бил разслабен, молел светеца да изцели болния. Светецът заповядал да го донесат при стълба и попитал:

- Отричаш ли се от злочестието на бащите си?

Той казал:

- Отричам се.

И светецът отново попитал:

Вярваш ли в Отца и Сина и Светия Дух?

Разслабеният изповядал, че вярва без никакво съмнение.

Тогава светецът казал: “Стани” - и младежът веднага се вдигнал, напълно здрав, като че никога не е боледувал. За да покаже по-ясно оздравяването му, блаженият заповядал на младежа да вземе на раменете си самия военачалник, едър и силен по тяло, и да го отнесе в лагера, което и направил, вземайки го на раменете си като сноп. Като видели това, всички въздали хвала на Бога, извършващ дивни чудеса чрез Своя светия.

Преподобният имал и дар на пророчество, тъй като предсказал, че след две години ще има суша, глад и мор, и че след тридесет дни ще налетят скакалци, и всичко това се сбъднало. Веднъж във видение той видял два жезъла, спускащи се от небето, при което единият от тях паднал на изток, а другият на запад. За това видение преподобният разказал на намиращите се около него и пророкувал, че перси и скити ще въстанат срещу гръцката и римската област. И с много сълзи и непрестанна молитва преподобният умилюствявал Бога да отвърне Своя праведен гняв и да не допусне това наказание върху християните. И успял да измоли това от Бога: защото цялата персийска войска, вече готова за битка, по Божия воля се забавила да предприеме поход, и тъй като у персите започнали междуособни борби, те се отказали от намеренията си.

Веднъж на преподобния станало известно, че император

Теодосий Младши върнал на иудеите молитвения дом, който бил даден на християните. Той веднага изпратил писмо до царя и, без да се бои от царското лице, го заплашвал с Божия гняв. Като прочел писмото, царят се изплашил и отново заповядал да се даде молитвеният дом на християните, а градоначалника, който дал съвет да се върне църквата на иудеите, свалил от длъжност и изпратил моление до преподобния, молейки го да му прости и да моли Бога за него. Съпругата на този цар, царица Евдокия, паднала в евтихианската ерес след смъртта на мъжа си, преподобният увещавал със своите писма и за четири месеца отново я обърнал към благочестието. След обръщането си, като преживяла още четири години в покаяние, тя се удостоила с блажена кончина в Иерусалим и била погребана в църквата на свети първомъченик Стефан, построена от нея. Възцарилият се след Теодосий Младши Маркиан често посещавал преподобния тайно и получавал голяма полза от него.

Персийската царица, която много била слушала за чудесата и светостта на преподобни Симеон, изпратила при него да измолят благословение и получила от него благословен елей, който почитала като свят дар и го пазела с чест.

Царицата на измаилтяните, която била неплодна, изпратила при преподобния с молба да се помоли за нея, надявайки се, че по неговите свети молитви ще стане майка. Така и станало: тя скоро се избавила от безплодието и родила син. Тогава царицата взела младенца и се отправила към преподобния. Но като чула, че жени не могат да идват при него - той даже и майка си не допуснал да го види - изпратила сина си на ръцете на слугите си и поръчала да му кажат:

- Ето, отче, плода на твоите свети молитви, благослови този младенец.

Какво да кажем за непостижимите подвизи на преподобния?

Невъзможно е да ги изразим с думи, тъй като те превъзхождат човешките сили.

- Аз - казва блажени Теодорит - преди всичко се удивлявам на неговото търпение: той стои така денем и нощем и всички го виждат. Веднъж се случило така, че вратичката и немалка част от горната стена се срутили поради годините, и докато не били направени отново, светецът бил видим за всички немалко време. Тогава видели нова и удивителна гледка: понякога той дълго стоял неподвижен, понякога принасял молитви на Бога, правейки чести поклони. Някой от стоящите край стълба разказвал, че поискал да преброи поклоните, които подвижникът непрестанно правел, и като изброил хиляда двеста четиридесет и четири, останал без сили, и не можейки повече да гледа нагоре, престанал да брои. Но светецът не изнемогвал от поклоните, и приемайки храна веднъж в седмицата, и то съвсем малко и лека, станал лек и способен да прави множество поклони. От дългото стоене и на другия му крак се появила незарастваща язва, от която изтекла много кръв. Но и това страдание не било в състояние да го откъсне от богомислието.

Доброволният мъченик всичко претърпял доблестно, но бил принуден да покаже язвата си. Един свещеник от Арабия, човек добър и боговдъхновен, дошъл при него и заговорил:

- Питам те в името на Самата Истина, привлякла към Себе Си човешкия род, кажи ми: ти човек ли си, или безплътно същество?

- Защо ме питаш за това? - казал му преподобният.

- Чувал съм за тебе - отговорил свещеникът, - че ти нито ядеш, нито пиеш, нито спиш: но това не е присъщо на човека, и човек не може да живее без храна, питие и сън.

И преподобният заповядал на свещеника да се изкачи при него на стълба и допуснал да види и да докосне язвата, покрита с гной и червеи. Свещеникът, като видял язвата и чул за преподобния, че той приема храна само веднъж в седмицата, се удивил на търпението и подвига на светеца.

При такива подвизи, вършейки толкова чудеса и водейки толкова добродетелен живот, преподобният бил кротък и смирен, сякаш бил най-малък и непотребен от всички хора. Лицето му било еднакво светло за всички, и думите му - изпълнени с еднаква любов към всички: както към велможата, така и към роба, както към богатия, така и към бедния и към най-последния злодей: защото у него нямало пристрастие. И всички, идващи при него, не могли да се наситят на съзерцанието на светлото му лице и на сладката му беседа, защото устата му били изпълнени с благодатта на Светия Дух. Имайки дар на премъдрост, той всеки ден напоявал сърцата на слушащите с водите на своето учение, и мнозина, наставлявани от това учение, оставяли всичко земно, и като птици се издигали към горното - едни отивали в манастири, други - в пустини, а трети оставали да живеят при него.

Всекидневният устав на неговото житие бил следният. Цяла нощ и цял ден стоял на молитва до деветия час, след деветия час казвал поучение на събралите се край стълба; - след това изслушвал нуждите и молбите на всеки дошъл при него и изцелявал болните. После помирявал скараните и враждуващите и възстановявал мира; накрая, след залез слънце, отново се обръщал към молитвата. Носейки такива трудове, той не преставал да се грижи за църковния мир, като разрушавал езическото безбожие, опровергавал иудейските хули, изкоренявал еретическите учения; царете, князете и всички управници със своите писма насочвал към страх Божий, към милосърдие и любов, подтиква ги към опазване на Църквата Божия; и всички поучавал по пътя на спасението.

Така, водейки дивен живот, който, както изглеждало, превишавал силите на човешката природа, свети Симеон се приближил към своя край, бидейки на повече от сто години. Той стоял на стълба, както пишат хора, достойни за доверие, осемдесет години; и достигнал пълно съвършенство в добродетелите - той бил земен ангел и небесен човек.

За блажената кончина на преподобния неговият ученик Антоний разказва следното:

“Един ден, а именно в петък, след деветия час, когато очаквахме от него обичайното поучение и благословение, той не се обърна към нас от стълба; също и в събота, и във възкресния ден не ни преподаде, според обичая си, своето отеческо слово. Аз се изплаших, и като се качих на стълба, видях преподобния да стои с глава, наведена като на молитва, и ръце, скръстени на гърдите. Мислейки, че се моли, стоях и мълчах, а после застанах пред него и казах:

- Отче! благослови ни, защото народът вече три дни и три нощи стои около стълба, очаквайки твоето благословение.

Той не ми отговори. И аз отново му казах:

- Отче, защо не отговаряш на твоя син, който тъгува? Да не съм те оскърбил с нещо? Простри ръката си към мене, за да мога да я целуна.

Но отговор нямаше. Като постоях пред него около половин час, се усъмних и си помислих: дали вече не е отишъл при Господа? Наклоних ухото си към него, и не се чуваше дишане, от тялото му излизаше само силно благоухание, като от множество различни благовония. Тогава, като разбрах, че е починал в Господа, ме обзе силна скръб и заплаках горчиво. Като пристъпих към него, взех мощите му и ги положих, и целувах очите му, брадата му, устата и ръцете му и говорех:

- На кого ме оставяш, отче? Къде ще чуя твоите сладки поучения? Къде ще се наситя на твоята ангелска беседа? Или какъв отговор ще дам за теб на народа, очакващ твоето благословение? Какво ще кажа на болните, които ще дойдат тук, молейки за изцеление? И кой няма да заплаче, като види твоя стълб празен, без своя светилник на него? И когато мнозина дойдат тук отдалече, - няма ли да заридаят? Горко ми! Сега те виждам, а утре накъдето и да тръгна, няма да те намеря!

Плачейки над него, аз задряхмах с измъчена душа, и ето, преподобният се яви като слънце и каза:

- Няма да оставя стълба, нито мястото, нито тази благословена планина. Слез и подай благословение на народа, защото аз вече съм починал. Така пожела Господ; и не им разказвай, за да не тръгне мълва, но по-скоро изпрати вест за мене в Антиохия. А на тебе подобава да служиш на това място, и нека Господ ти въздаде според трудовете ти.

Събудих се от съня и с трепет казах: "не ме забравяй, отче, в светия си покой" - и паднах в светите му нозе и ги целувах, взех ръката му и я положих на очите си, казвайки: "благослови ме, отче" - и отново заплаках горчиво. След това станах, изтрих сълзите си, за да не узнае никой за случилото се, и тайно изпратих един верен брат в Антиохия при патриарх Мартирий с вестта за преставянето на преподобния. Патриархът скоро пристигна с трима епископи, също и градоначалникът с войската си, и множество народ не само от Антиохия, но и от всички околни градове и села, и монасите от манастирите със свещи и кадила, скоро като река се стекоха множество сарацини, защото вестта за смъртта на преподобния се разпространи навсякъде, като носена от вятър. И патриархът и епископите се качиха, взеха честните мощи, свалиха ги долу и ги положиха при стълба. И плачеше целият народ; даже множество птици, пред очите на всички, с

крясъци летяха около стълба, сякаш и те оплакваха смъртта на такъв светилник на света. Всенародният плач се чуваше на седем стадия и околните планини, поля и дървета сякаш тъгуваха и плачеха заедно с хората, защото навсякъде притъмня и се носеха тъмни облаци. Аз видях явилия се при светите мощи ангел, и лицето му беше като мълния, а одеждите му - като сняг, и с него беседваха седем старци; чувах и гласовете им, но не разбирах какво говорят, защото страх и ужас ме бяха обзели.”

В деня на преставянето на преподобния Симеон неговият ученик и подражател на светия му живот, преподобни Даниил - видял от тази страна, където бил стълбът на преподобни Симеон, множество небесни воинства, възлизащи от земята на небето и сред тях възнасящата се радостната душа на преподобни Симеон. - И не само преподобният Даниил, но и блаженият Авксентий, призван на Халкидонския събор от пустинята, видял същото, намирайки се във Витания по това време.

Когато честните мощи на свети Симеон били положени върху приготвена за тях носилка, патриархът протегнал ръка, желаейки да вземе за благословение няколко косъма от брадата на светеца, и ръката му веднага изсъхнала. И само след усърдната молитва на всички към Бога и към Божия угодник ръката му оздравяла. Взели честните мощи на свети Симеон и с пеене на псалми ги отнесли в Антиохия, и целият народ излязъл да ги посрещне. Там имало един човек, ням и глух от около четиридесет години. Още щом видял светото тяло на преподобния, слухът и езикът му се развързали, той паднал пред светите мощи и възкликнал:

- За добро си дошъл, рабе Божий, защото твоето идване ме изцели.

Жителите на Антиохия, приемайки тялото на светеца, по-

скъпо от злато и сребро, го отнесли във великата патриаршеска църква, и от него ставали много изцеления и чудеса. Няколко години по-късно била построена църква в чест на преподобни Симеон Стълпник и светите му мощи били пренесени в нея.

Преподобният се преставил при царуването на Лъв Велики, в четвъртата година от царуването му. Това било в 460 г. след Р. Хр. Цар Лъв изпратил пратеници при антиохийците, молейки ги да дадат мощите на преподобния, за да бъдат пренесени в Цариград; но те не желали да се лишат от такъв застъпник и казали на царските пратеници:

- Тъй като нашият град няма каменни стени, защото са паднали, разрушени отчасти от царския гняв и отчасти от голямото земетресение, затова внесохме светото тяло на Симеон, за да ни бъде стена и защита.

На мястото, където бил стълбът на преподобни Симеон, в негова чест била издигната прекрасна кръстообразна църква и бил построен голям манастир. И преподобният изпълнил обещанието си, което изрекъл на своя ученик Антоний във видение, а именно, - че няма да остави своето място: защото там не преставали чудесата и изцеленията на болни. А в деня на неговата памет всяка година над стълба се явявала голяма звезда и озарявала цялата страна. За явяването на тази звезда свидетелстват много писатели историци, най-вече Евагрий Схоластик, който я видял със собствените си очи. Същият Евагрий пише, че това място било недостъпно за жени, и най-строго пазели да не се докосне женски крак до прага, зад който даже на майката на преподобния не било позволено да влезе. Разказват, че една жена се облякла в мъжки дрехи, за да може да влезе в църквата на свети Симеон, и когато се докоснала до прага на църквата, веднага паднала мъртва. Ако тук идвали жени, както пише Никифор, все пак не се

осмелявали да се приближат до оградата, а стояли далече от нея и отправяли молитвите си, гледайки към стълба.

И всички, идващи с вяра, не се лишавали от благодатта на преподобния, но получавали помощ и различни изцеления, и се връщали с радост, благодарейки на Отца и Сина и Светия Дух, Единия Бог в Троица, на Когото се отдава чест и слава и поклонение, сега и винаги, и вовеки веков. Амин.

Тропарь преподобному Симеону Столпнику

глас 1

Терпéния столп был еси́,/ ревновáвый пра́отцем, преподо́бне:/ Иову во страстéх, Ио́сифу во искушéниях,/ и безплóтных жíтельству, сый в телеси́,/ Симеóне óтче наш,// моли́ Христа́ Бо́га, спаст́ся душáм нáшим.

(Бил си стълб на търпението, поревнувал на праотците, преподобни: на Иов в страданията, на Иосиф в изкушенията, и в тяло - на живота на безплътните, отче наш Симеоне, моли Христа Бога да се спасят душите ни.)

Кондак преподобному Симеону Столпнику

глас 2

Вы́шних ищя́й, собесéдник Ангелом был еси́, преподо́бне,/ с нíми Христу́ Бо́гу// моля́ся непрестáнно о всех нас.

(Търсец горното си станал събеседник на ангелите, преподобни, с тях молейки непрестанно Христа Бога за всички нас.)

Молитва преподобному Симеону Столпнику

О, святой и великий угодниче Божий Симеоне! Подвигом добрым подвизався на земли, восприял еси на небесех венец правды, егоже уготовал есть Господь всем любящим Его.

Темже, взирающе на святой твой образ, радуемся о преславнем скончании жительства твоего и чтим святую память твою. Ты же, предстоя Престолу Божию, приими моления наша и ко Всемилостивому Богу принеси, о еже простити нам всякое прегрешение и помощи нам стати противу кознем диавольским, да избавльшеся от скорбей, болезней, бед и напастей и всякаго зла, благочестно и праведно проживем в нынешнем веце и сподобимся предстательством твоим, аще и недостойни есмы, видети благая на земли живых, славяще Единаго во святых Своих славимаго Бога, Отца и Сына и Святаго Духа, ныне и присно и во веки веков. Аминь.

В памет на праведния Иисус Навин (XIV в. пр. Р.Х.)

Праведният Иисус Навин бил вожд на еврейския народ след свети пророк Моисей. Той с целия народ преминал по

сухо река Йордан, както някога Моисей Червено море. Той видял лице в лице вожда на небесните сили Архистратиг Михаил и под звука на тръби разрушил стените на град Иерихон. По време на едно сражение с неприятеля той спря слънцето дотогава, докато не разбил враговете си напълно. Въвеждайки народа в обетованата земя, Иисус Навин я разделил между евреите по жребий и починал в мир на 110 години.

Възпоминание на чудотворната икона на Пресвета Богородица, намираща се в Миасинската обител

(† 864 г.)

По времето, когато ереста на иконоборците, със съдействието на цар Лъв Исаврянин, който сам бил пръв иконоборец, твърде много се усилила на изток, чудотворната икона на Пресветата Дева Богородица, намираща се в Миасинската обител, била хвърлена в Азуровото езеро. Точно къде се намирала Миасинската обител, става ясно от житието на свети Акакий, епископ Мелитински. В това житие четем следното. “На разстояние 18 поприща от арменския град Мелитина имало една гръцка местност, на име Миасина. Това била много красива, равна и широка долина между два хълма, простиращи се надалече от двете ѝ страни. Сред тази долина протичала на изток бистрата и чиста река Азур, изпълваща с езера цялата долина наоколо. Тук на особено красиво място се намирало идолско капище и градина от дървета с прекрасни плодове. В тази градина се принасяли скверни идолски жертви. Светият епископ Акакий очистил това място от идолските скверноти и построил църква в чест на Пречистата Дева Богородица. Свети Акакий осветил новопостроената

църква и направил това място, където преди обитавали бесове, жилище на свети ангели. Там, където преди се принасяли кървави жертви на дявола, започнала да се принася безкръвната жертва на истинния Бог и ставали чудеса от иконата на Пречистата Божия Майка”. Ясно е, че така обителта, наречена Миасинска по името на местността, била построена при споменатата църква на Пресвета Богородица. Минали много години, откакто иконата на Божията Майка била хвърлена от иконоборците в езерото. При царуването на цар Михаил и неговата майка Теодора, иконата изплавала на повърхността на езерото и била намерена от вярващите в 1-вия ден на месец септември, ни най-малко неповредена от толкова дългото стоене във водата. Заради това чудесно събитие в тази обител всяка година се извършвало празнуване в чест и прослава на Пренепорочната наша Владичица, Пречистата Дева Богородица.

Тропарь, глас 1:

Радуйся обрадованная Богородице Дево, пристанище и предстательство рода человеческого, из Тебе бо воплотися избавитель мира: едина бо еси Мати и Дева, присноблагословенная и препрославленная. Моли Христа Бога, мир даровати всей вселенной.

(Радвай се, обрадвана Богородице Дево, пристанище и застъпнице за човешкия род, от тебе се въплъти Избавителят на света: ти едничка, Майко и Дево, си вечноблагословена и препрославена. Моли Христа Бога да дарува мир на цялата вселена.)

В памет на светите 40 деви постници и техния учител Амун (IV в.)

*Страдание на свети
Амун. Фрагмент от
миниатюра в стара
ромейска минология.
Константинопол*

Тези свети деви произхождали от Адрианопол Македонски и просветени от дякон Амун, повярвали в Христа. Управителят на града Вавд ги извикал при себе си на съд и ги предал на много мъчения, за да ги принуди да се поклонят на идолите. Те се помолили на Бога и внезапно идолският жрец бил издигнат във въздуха от невидима сила, останал дълго време така, а след това паднал на земята и умрял. После мъчителят заповядал да закачат свети Амун на дърво и да стържат ребрата му; след това сложили на главата му нажежен шлем, но светият мъченик бил избавен от него по чудесен начин. Тогава изпратили свети Амун заедно със светите деви при друг мъчител в Ираклия. По негова заповед десет от тях били хвърлени в огън, осем били посечени с меч заедно със своя учител; някои завършили живота си, прободени с меч в устата и в сърцето; шест от тях били заклани, а другите шест отишли при Господа, след като сложили в устата им нажежено желязо.

В памет на света Калиста и родните ѝ братя Евод и Ермоген († 309 г.)

Тези свети мъченици, получили духовно възраждане в тайнството на светото кръщение, били обвинени пред езическия управител в това, че са християни. Виждайки тяхната непоколебимост в изповядването на Христа, управителят ги осъдил на посичане с меч, и те, като завършили своя мъченически подвиг, отишли при Господа.

ЧЕТИ-МИНУТИ

{{_LINK1_}}